

Elmúltam 18 éves, belépek

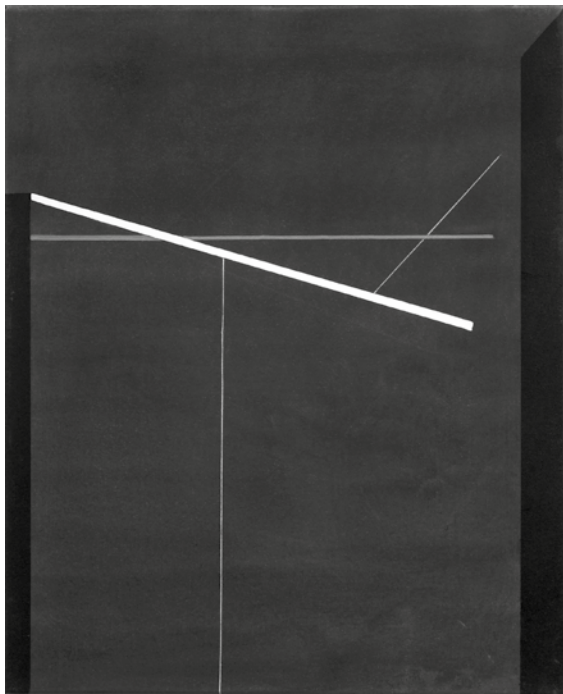
Nem vártam sokat egy olvasóteremtől, de az, hogy nem mozog ott más, csak a sorról sorra ugráló szemek, hát, elég lohasztó volt. Nem tudtam beolvadni, figyeltem. Egy-két nap megfigyelés után rájöttem, hogy nincs nagy trükk: az olvasótermi ember lapoz és köhint, lecsavarja a mentes vízről a rózsaszín kupakot, aztán vissza. Kortyolást nem hallottam, az ivást is eléggé szentségesen művelik odabent. Pedig én láttam ebben fantáziát. Rákerestem arra, hogy libraryporn, és egészen derék mennyiségű találatot dobott a gép. Ehhez képest a valóságban mindenki az asztal fölé görnyedt, és olyan méretű könyvekkel járkált, amikkel ölni is lehetne. Néha megrezzentek a lehalkított telefonok, billentyűzet kattogott itt-ott, ilyesmi hangok törték meg a csendet, nem légyzümögés. Egyik nap annyira gyötrelmes volt bent ülni, hogy már tényleg ezen gondolkoztam. Hogy jöhetne egy légy végre. Vagy valami. Szerencsére másnap a megszokott olvasótermi hangulat szívét egy szőke lány könyörtelenül kitépte. Betrappolt a sáros bakancsában, kiszúrta az egyetlen üres székem mellettem, persze, megkérdezte, hogy felkapcsolhatja-e a lámpát, nem suttogott, sőt; mondtam neki, hogy fel, úgyhogy felkapcsolta a lámpát, leült, aztán ráborult a vaskos könyvre, amivel addig a melleit lapított, és horkolva aludt úgy másfél órát a lámpa fényében. Amikor felkelt, felcsapta a könyvét, és olvasás közben oda-odasóhajtott rám, akárhányszor megreccsent alattam a szék. Úgy döntöttem, inkább lemegyek a büfébe. Ahogy mindig, a lépcsőn lóvásári licit folyt. Három srácból kettőt hazavittem volna, hármból három hazavitt volna. Egész jó arány. Az egyik idősebb volt, tanárforma. A fejemben azonnal tároltam egy képet róla, a címe: Szex. Még akkor is azon járt az agyam, melyik polchoz csapnám oda háttal, amikor sorra kerültem a büfében. A könyvtár büféjében kérni egyébként legalább annyira volt jó móka, mint elevenen elégni, de én azért is köszöntem, azért is megköszöntem, amit adtak, azért is náluk hagytam a visszajárót. Bízom benne, hogy egyszer megtörnek. – *Tejjel vagy tejjelhabbal?* Kitértettem, tejjelhabbal kértem a kávét, adtam húsz forint borraivalót, gondoltam, így csak belefér egy kis habosítás. Nem nagyon volt üres asztal, mindenhol lelkes amatőrök ültek, kikérdezték egymást, beadandót írtak, magoltak, fogalmam sem volt, minek, ha a jegyeket pofára kapjuk úgyis. Úgy voltam vele, hogy ha nincs hely, inkább átöntetem a kávémat papírpohárba, és kimegyek rágyújtani, de végül elfelejtettem szólni a büfésnek, mert megláttam a sarokban a harmincas tanárforma pasit, akire rákívántam a lépcsőn. A szétesést érezte a büfés is, azonnal dörrent. – *Édesítő nincs.* – *Nem is kértem volna, köszönöm. Viszlát.* Megfogtam a csészét és elindultam kifelé. A bejárat előtt találkoztam a lakótársammal, ő is megérkezett, küzdeni a jó államvizsgajegyért. Volt nála egy üveg tökmagolaj, magyarázta, hogy mi mindenre jó, de nem igazán figyeltem rá. Eszembe jutott, pár éve a ricinus volt a sláger, azzal kenegtettem a fejem, hogy nőjön a hajam, érjen a földig legalább. A ricinusozás igazi szertartás volt, hetente kétszer. Megmirkóztam, bedörzsöltem a fejbőrömbe, aztán alufóliát tettem rá, és így aludtam. Minden ragadt tőle. Az akkori lakótársaim sírva könyörögtek, hogy hagyjam abba. Ez, mondjuk, kevésbé érdekelt, csak azért hagytam abba, mert egyszerűen ráuntam. A ricinusom azóta is ott rohad a konyhaszekrényben, van társasága is, mellette sorakozik minden emlék, amittől nem tudok megszabadulni, csak úgy, hogy rácsukom a zsírcsöppös szekrényajtót.

Nem mentem vissza a könyvtárba. Adtam pár szál cigit a lakótársamnak az olaja mellé, aztán elindultam franciaórára, a Mátyás térre. A könyvtár faliújságján hirdette magát az az anyanyelvű franciatanár, akihez akkor már három hete jártam. A tizedik óra következett. A srác Párizsból jött, ösztöndíjjal. Nem sokat tanultunk, mert magyarul egyáltalán nem beszélt, és nem volt erős angolból. Szinte semmit nem értettem abból, amit mond; se a francia részét, se az angolt. A kilencedik órán is inkább éreztem, mint értettem, amiről beszélt. Charlie. Ezt elkaptam, ezt tudtam. A családja ott volt, Párizsban. A szeretkezésünk is hosszabb volt aznap. Gregoire, így hívták. Gregoire egyébként dobolt. Leukoplaszttal ragasztgattam az ujjait, ha nagyon szétverte őket. Nem is értettem, hogy bírta ilyen erővel ütni a dobot. A könyvtártól nem volt több tíz percnél az út a Mátyás térig. Félúton írtam

Gregoire-nak, hogy mindjárt ott vagyok, nyissa az ajtót. Beütöttem a postáskódot, felszaladtam a lépcsőn, és ő ott várt a gangon. *Jesuis, tu es, il est. Jesuis Charlie, tu es Charlie, il est Charlie.* Durván fogott meg. Fájdalmában rántotta le a ruhám, fájdalmában szeretett bő húsz percen keresztül. Vagy szerette magát bennem. Kicsit olyan volt. Amíg kiment a fürdőszobába, a telefonom nyomkodtam. Szándékosan kerültem a híreket napok óta. Keveset tudtam. Keveset akartam tudni. A kereső azonnal kidobta a libraryporn-t, töröltem, és elkezdtem gépelni, hogy Charlie. „*Típus: szatirikus lap. Ország: Franciaország. Alapítva: 1970. Ár: 3 euró.*” Eddig jutottam, Gregoire visszajött a fürdőszobából. Ránézett a telefonomra, és azt mondta, hagyjam, ennyiből úgyse értem meg, miről van szó. Olvastam tovább. „*Szatirikus francia hetilap, amely jellemzően karikatúrákat, riportokat, vitákat, tréfákat közöl. A lap tiszteletlen és nonkonformista stílusáról ismert, erősen valláskritikus és baloldali hangvételű publikációinak célkeresztjében gyakran a szélsőjobboldal, a kereszténység, a judaizmus, az iszlám, illetve a francia politikai és kulturális élet áll.*” Állt minden. Kinéztem az ablakon, láttam, hogy a felhők se taszigálják egymást, csak állnak unottan. A Jóisten tejbepapija olyan sűrűre sikeredett aznap, hogy megállt benne a kanál. „*Hősöknek nevezte az Iszlám Állam nevű terrrorszervezet csütörtökön az általa működtetett rádióállomás egyik műsorában a Charlie Hebdo című szatirikus lap párizsi székháza elleni merénylet elkövetőit.*”

Az új franciatanárom egy helyes kis nő, gimnáziumi tanár, azt mondta, nyárra olyan patent leszek, hogy simán meglesz a nyelvvizsgám. Gregoire hazament. Nem drámázott, csak haza akart menni a családjához. Amikor meg akartam nézni a merénylet után készült képet a Charlie szerkesztőségéről, a számítógémem megállított. *Elmúltam 18 éves, belépek.* Addig legtöbbször akkor ugrott fel ez az ablak, ha olyasmire kerestem rá, mint a libraryporn. Szégyelltem magam. A könyvtár olvasótermében mostanság kupakot csavargatok és tanulok. Furán érzem magam. *Jesuis Charlie, tu es Charlie, il est Charlie.*

Konok Tamás: ST - 2016

Konok Tamás: ST - 2016

